

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: D. M. B.
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. Mgr. et. Mgr. Ing. Phan Kien Cuong, LL.D.
adresa pro doručování Václavské náměstí 21/831, Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 4. 2022, č. j. OAM-31/ZA-ZA11-HA13-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, nelze udělit.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že z odůvodnění rozhodnutí ze dne 4. 4. 2022 nevyplývá, z jakého důvodu mu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí splývají skutečnosti z jeho vyjádření v jedno a žalovaný tak jasně nevysvětluje na základě jakých informací o nedůvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl. Žalovaný takto odkazuje na výsledky pohovoru žalobce.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil § 2, § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přičemž i jednotlivá ustanovení citoval. Žalovaný rovněž rozhodoval v rozporu s § 12, 13, 14, 14 a) a 14 b) zákona o azylu. Žalobce dále citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), které se týkaly správního uvážení (např. rozhodnutí ze dne 28. 2. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52). V této souvislosti se měl žalovaný zabývat i otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Závěrem žalobce uvedl, že důvody vedoucí ho k opuštění vlasti a podání žádosti o azyl v ČR jsou dostačující pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Dále uvedl, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si pobyt pomocí žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nelze podřadit k taxativně vyznačeným důvodům podle zákona o azylu. Takovým důvodem není ani narození dcery na území ČR. Žalovaný dále rozebírá trestnou činnost žalobce jako důvod pro vyloučení možnosti z udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného tedy žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody. Žalovaný pak v jeho případě ani neshledal žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, což i řádně ve smyslu § 14 zákona o azylu odůvodnil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V posuzované věci bylo soudní řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. [325/1999 Sb.](#), o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a tudíž soud ve smyslu čl. II odst. 1 tohoto zákona (přechodná ustanovení) postupoval podle zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2023.

6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobce byl rovněž seznámen s podklady řízení a bylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil, případně je doplnil. Žalobce měl tedy v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce přitom v řízení uváděl, že v zemi původu neměl žádné potíže, neměl ani žádné potíže se státními orgány či bezpečnostními složkami. Neměl ani žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině. Neměl ani žádné potíže při vyřizování cestovních dokladů nebo během opakovaných vycestování ze země. Příčinou jeho odchodu z vlasti bylo sloučení rodiny. S manželkou se vzali ve Vietnamu a pak za ní přijel do ČR. V ČR žalobce nejprve žil v Chebu, kde pracoval jako pomocník v obchodě. V roce 2016 byl zadržen, neboť prodával pervitin. S manželkou má syna, který se narodil 13. 7. 2013. Se synem je v kontaktu přes Facebook, tak jednou za jeden až dva týdny. Vztah s manželkou skončil ještě před jeho nástupem do vězení, přičemž rozvod zajišťovala ona. V roce 2019 byl předčasně propuštěn a nyní žije v Brně a pracuje v restauraci. Se svou přítelkyní očekává narození dítěte. Jeho přítelkyně je Vietnamka, v ČR žije od roku 2004 a má zde trvalý pobyt. Sdílí s ní společnou domácnost. Žalobce rovněž uvedl, že se mu ve Vietnamu pomstí, neboť v ČR prodával pervitin a byl zde ve vězení. Kdo konkrétně by se mu měl pomstít však nevěděl. O mezinárodní ochranu požádal, neboť mu brzy končí cestovní příkaz (dne 10. 1. 2022) a chtěl by v ČR zůstat.
9. Soud k věci uvádí, že žalobce veřejně činný ve Vietnamu nebyl, potíže s jeho státními orgány rovněž nikdy neměl. Žalobce pak ani netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což by zakládalo důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud rovněž k věci uvádí, že Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 – 38, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 – 63, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005 – 61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004 – 43, vše dostupné na www.nssoud.cz; srov. též § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Ani málo rozvinutý sociální systém, který, z pohledu vyspělých zemí, případně neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá. Sociální práva nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) původní či nové kvalifikační směrnice, úroveň ochrany těchto práv závisí v každé zemi především na její ekonomické vyspělosti a tedy ani nižší standard ochrany těchto práv, než jaký je běžný či obvyklý např. v zemích Evropské unie, nepředstavuje sám o sobě pronásledování, a to ani ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) původní či nové kvalifikační směrnice. Situace by mohla být jiná, pokud by k této obecně nepříznivé ekonomické a sociální situaci u konkrétního žadatele přistoupila ze strany státních či nestátních původců pronásledování další konkrétní příkoří, příkladmo uvedená v čl. 9 odst. 2 původní i nové kvalifikační směrnice, která však žalobce v daném případě netvrdil a která ani ze shromážděných informací o zemi původu nevyplývají. Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

10. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.* Žalobce ani netvrdil, že by jeho rodinnému příslušníkovi byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, a tudíž by v jeho případě přicházel v úvahu azyl za účelem sloučení rodiny.
11. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud v první řadě odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními*

výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce se zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a praceschopnou osobou. Žalovaný přitom i zmínil, že žalobce má v ČR přítelkyni, se kterou očekává narození jejich dítěte. Samotnou existenci rodinných vazeb nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Pokud na základě těchto skutečností neshledal žalovaný důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.
14. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
15. Výkladem pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, č. 3546/2017 Sb. NSS, vyslovil, že „[p]ojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“ V citovaném rozsudku vyšel Nejvyšší správní soud z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, z něž plyne, že každý případ musí být posouzen ve světle známých konkrétních skutečností.
16. Při posuzování, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání, přičemž pouze typové zhodnocení nepostačuje (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26, č. 3537/2017 Sb. NSS). Stejně tak je nerozhodná pouhá výše trestu (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 9. 2018, C-369/17, *Shajin Ahmed*). Správní orgán musí posoudit individuální okolnosti případu, posoudit závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm, jak Nejvyšší správní soud připomněl v usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28.

„Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.“ (rozsudek NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28). Přesto Nejvyšší správní soud zdůraznil, že tento výčet kritérií není pro správní orgán nijak závazný; kritéria musí reflektovat konkrétní specifika případu a uvedený výčet je pouze demonstrativní (tamtéž).

17. Z citované judikatury tedy plyne, že pro řádné posouzení, zda konkrétní trestná činnost spadá pod rozsah neurčitého právního pojmu „vážený zločin“, nepostačuje jen mechanické zhodnocení výše trestu nebo jeho kvalifikace jako zločinu či zvláště závažného zločinu podle trestního zákoníku. Takové zhodnocení by dostatečně nebralo v potaz jednak to, že jde o azylový, nikoli trestněprávní termín, a navíc jde o pojem, jež není možné vyložit jen na základě vnitrostátního práva. Naopak je nutné posoudit i další specifické okolnosti konkrétního případu. Nelze tedy činit jednoduchý závěr, že pravomocné odsouzení za zvláště závažný zločin nutně povede k naplnění definice „vážného zločinu“ podle § 15a zákona o azylu.
18. V projednávané věci žalovaný posoudil závažnost trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, na základě informací získaných z rozsudku Krajského soudu v Plzni (sp. zn. 34 T 4/2016) a usnesení Vrchního soudu v Praze (sp. zn. 11 To 12/2018). Výslovně přitom hodnotil individuální okolnosti páchané trestné činnosti žalobce. Uvedl, že se jedná o úmyslný trestný, který se žalobce pokusil spáchat ve značném rozsahu a z hlediska trestního práva se jedná o zvláště závažný zločin. Žalobce prodal v předstíraném převodu příslušníku policie České republiky (dále též „PČR“) metamfetamin o celkové hmotnosti 39, 84 gramů a při dalším předstíraném převodu metamfetamin o celkové hmotnosti 894, 7 gramů. Žalobce se sice k některým okolnostem přiznal, avšak se jednalo o přiznání omezené a učiněné pod tíhou dalších usvědčujících důkazů. Jako polehčující okolnost bylo bráno, že před spácháním činu vedl řádný život. Žalobci přitěžuje, že trestný čin spáchal ve větším rozsahu a rovněž skutečnost, že trestný čin spáchal po předchozím uvážení ze ziskuchtivosti a zavinění ve formě přímého úmyslu. Žalovaný poukázal také na to, že metamfetamin (pervitin) je řazen mezi tzv. „tvrdé“ drogy a jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a rovněž s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele. Vysoká míra společenské škodlivosti a závažnosti drogové kriminality je dána nejen dopadem a mírou devastujícího účinku užívání drog na psychické i fyzické zdraví jejich konzumentů, ale také souvisejícím negativním dopadem na celou společnost. Žalovaný odkázal též na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážně ohrožující nejen zdraví a blaho lidí, ale také ovlivňující celou společnost. Přestože byl žalobci uložen trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby, je nezbytné žalobcem spáchaný trestný čin vnímat jako nesporně vážný zločin, pro který mu nelze doplňkovou ochranu udělit.

19. Soud k věci dále uvádí, že při pravomocném odsouzení žadatele o mezinárodní ochranu podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku považoval Nejvyšší správní soud již dříve za dostatečné, pokud „[ž]alovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvláště závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují také jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. (...) Negativní účinek užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je přitom obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět.“ (usnesení NSS č. j. 6 Azs 108/2018-28) Co se týče výše uloženého trestu, lze odkázat na usnesení NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018-31: „[I] méně intenzivní konkrétní škodlivost trestného činu, jehož se stěžovatel dopustil, je-li stále v mezích kvalifikované skutkové podstaty podle výše uvedeného ustanovení trestního zákoníku, tedy jde-li o čin spáchaný ve značném rozsahu, zpravidla znamená, že ve smyslu azylového práva jde o vážný zločin.“ Žalobce se sice takového jednání dopustil ve stádiu pokusu, ale podle názoru soudu je i tento závěr NSS v posuzovaném případě aplikovatelný.
20. Soud tedy úvahu obsaženou v rozhodnutí považuje za dostatečnou a řádně odůvodněnou. Žalovaný nevycházel jen z typové škodlivosti drogových trestných činů, a specificky z kvalifikované skutkové podstaty zvláště závažného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, ale provedl i konkrétní úvahu o škodlivosti trestného činu spáchaného žalobcem. Závažnost trestného činu nehodnotil paušálně pouze s odkazem na rozsudky trestních soudů, ale zabýval se též individuálními okolnostmi žalobcem páchané trestné činnosti. Přihlédl přitom k povaze spáchaného trestného činu, jeho rozsahu a společenské nebezpečnosti. S ohledem na individuální okolnosti trestné činnosti žalobce, zejména pokus spáchání trestného činu ve značném rozsahu a obecně známou vysokou společenskou škodlivost a závažnost tzv. drogové kriminality, žalovaný nepochybil, když posoudil trestný čin žalobce jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a doplňkovou ochranu žalobci neudělil. Žalobce však ani žádné zcela konkrétní námitky proti takovému posouzení žalovaným nevznesl.
21. Žalovaný tedy správně aplikoval § 15 a zákona o azylu. Žalobce byl tedy z doplňkové ochrany vyloučen z důvodu své trestní minulosti. Za této situace nelze posuzovat, zda by v případě žalobce byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu s ohledem na rodinný život (znění účinné do 30. 6. 2023.) Ke shora tomu srov. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č.j. 4 Azs 60/2007-119. V posuzovaném případě proto nebylo možno zhodnotit, že na území ČR žije žalobcům syn (nar. 2013) a ani skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce žil ve společné domácnosti se svou přítelkyní a očekávali narození dítěte.

V. Závěr a náklady řízení

22. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový

stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

23. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.
25. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce